

Небојша Крстић: Уместо "Погледа са Андрићевог венца"

Бојим се да ћу бити досадан ако поново протестујем због манира С. Антонића и Ђ. Вукадиновића који злоупотребљавају странице „Политике“ да би пласирали своје судове о издајницима и патриотама.

Слагао бих ако бих рекао да ме то трпање у издајнички кош чини равнодушним. Не знам којим су својим чином Душан Батаковић или Триво Инђић заслужили овакве увреде. Али, хајде да се не заклањам иза ових имена, не знам ни чиме је моја маленкост то заслужила.

Обичан сам, просечан грађанин ове земље. Паћам порез. Служио сам армију. Био сам учесник у рату 1999. године. Нисам осуђиван. Да ли је онда много ако очекујем да ме „Политика“ заштити од веома тешких оптужби и престане да објављује потернице које угрожавају безбедност моје породице.

Неколико пута сам писао „Политици“ и упозоравао да ни Вукадиновић ни Антонић не могу бити арбитри патриотизма. Но, они и даље к'о шваба тра-ла-ла.

А и „Политика“, мртва хладна, председник Србије и његови су издајници, штампа ли штампа. Па добро, мајковићу, где је ту пристојност, где је ту цивилизација, људска права, штагод?

Нећу више узурпирати стране вашег цењеног листа и нећу више протестовати. Нећу више писати „Погледе с Андрићевог венца“. Хвала на уступљеном простору.

Саветник председника Србије

Слободан Антонић: Стварни и лажни свет

Бојим се да Небојша Крстић и ја живимо у различитим световима. У мом, ја се трудим да пишем што је могуће пристојније текстове. У њима и када критикујем ја никога лично не вређам. У њима ја никога, ама баш никога, не називам издајником. Штавише, пишем да су председник Тадић и његово окружење патриоти (10. 1. 2008). Штавише, пишем о часности Тадићевих поступака (29. 11. 2007). Штавише, Небојшу Крстића помињем само једном и то у потпуно неутралном контексту (27. 12 2007). Штавише, уздржавам се од сваког одговора на директне оптужбе Небојше Крстића да сам «произвођач колективног заборав» и на истој политичкој линији са Б. К. Вучо (4. 2. 2008).

У свету Небојше Крстића, међутим, ствари некако стоје другачије. Заправо, стоје потпуно обрнуто! Ја Тадића, Душана Батаковића, Триву Инђића и њега однекуда називам издајницима. Ја из текста у текст, «к`о Шваба, тралала» пишем о томе да су «председник Србије и његови издајници». Моји текстови су тако непристојни, нецивилизовани и против људских права да се Небојша Крстић мора запитати «Па добро, мајковићу, где је ту пристојност, где је ту цивилизација, људска права, штагод?». Коначно, Небојша Крстић још једном протестује код «Политике» што ми дозвољава да ја «злоупотребљавам њене странице», апелујући да «Политика» «престане да објављује потернице које угрожавају безбедност моје (тј. његове) породице»!

Признајем да сам збуњем оволиком разликом која постоји између мог и Крстићевог света. Само један од њих може бити стваран. Други је лажан, други је фантастичан. Зато позивам читаоце да још једном погледају моје текстове. Сви они су доступни на интернет страницама «Политике». Позивам их да нађу оно за шта ме Небојша Крстић оптужује. Тада ће схватити који свет је лажан. Разумеће ко од нас двојице живи у реалном, а ко у фантастичном свету. А онда ће можда и боље разумети зашто се у српској политици неке ствари дешавају онако како се дешавају.